

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 55.

V Ljubljani, v torek 9. marca 1886.

Letnik XIV.

Načelnik „Schulvereina“ v kleščah.

Z Dunaja, 8. marca.

Že pri volitvah za državni zbor se je pokazalo, da Dunajsko prebivalstvo več ne mara trobiti v rog nekdanje vstavoverno-liberalne stranke. Namesto prejšnjih zagrizenih in zakletih nasprotnikov konservativne in narodne večine državnega zbora izvoljeni so bili tako imenovani demokratje Kronawetter, Pattai, Lueger in Kreuzig, ki imajo zdrava načela in pošteno srce, ter se brez strahu nasproti postavijo nekdanj mogočni nemško-liberalni stranki. Liberalni poslanci jih zaradi tega silno črtijo in napadajo, kadar in kjer koli jih morejo. Pri zadnjih obravnavah je tudi dr. Weitlof, poslanec notranjega mesta Dunajskega in načelnik glasovitega nemškega „Schulvereina“, jezik brusil nad njimi, pa dr. Lueger mu je že v zbornici posvetil, kakor se mu je spodobilo. Toda s tem reč ni bila dovršena; dr. Lueger je sklical zbor tako imenovanega Dunajskega volilnega društva, ki je po jako živahni razpravi soglasno pritrdil dr. Luegerju in mu izrekel zaupanje ob enem pa hudo grajal in obsojal ravnanje dr. Weitlofa in njegovih tovarišev.

Pa tudi pri tem še ni ostalo; tudi volilci Weitlofovi so se prebudili in v „Sonu- und Montags-Zeitung“ razglasajo odprto pismo, v katerem mu očitajo, da je prelomil svojo besedo. Opominjajo ga na veliki volilni shod, ki ga je bil 21. maja 1885 sklical v dvorano muzikalnega društva, in v katerem je obetal, da se hoče okleniti one stranke, ktera bo v svoj program sprejela nemštvo, Avstrijo in Dunaj. Toda te obljube ni spolnil; njegovi volilci so bili zoper razdvojitvev nekdanje združene levice in ko se je ta vendar le izvršila, so odločno obsojali tako imenovano ostrejšo stranko; te razdvojenosti so krivi kolovodje, med kojimi je tudi dr. Weitlof, ki je izmed vseh Dunajskih poslancev edini pristopil nemškemu klubu in se dal celó voliti za družega pred-

sednikovega namestnika. Da pa nemški klub jako slabo skrbi za nemške koristi, povedal je dr. Herbst unidan brez vseh ovinkov.

Enako se za Avstrijo in za Dunaj jako malo briga. Tovariši njegovi v nemškem klubu Pickert, Strache, Prade v svojih listih naravnost pripoznavajo, da jim je Avstrija samo v začasno zabavo ter priporočajo izločitev Galicije, Dalmacije iz Bukovine. Za Dunaj imajo samo psovke in nikjer se Dunaj tako ne črni in ne napada, kakor ravno v nemško-narodnih listih. To mora Weitlof vediti, in vendar se pajdaši z najhujšimi sovražniki Dunajskega mesta in avstrijskega cesarstva!

Volilci notranjega mesta so zaradi tega razsrjeni nad Weitlofom in mu izrekajo najglobokejo nezaupnico. Volilci notranjega mesta, so pred vsem zvesti Avstrijanci, Weitlof pa šteje državne sovražnike k svojim prijateljem in tovarišem; oni so dobri Dunajčani, dr. Weitlof pa se je zvezal s smrtnimi sovražniki Dunajskega mesta; volilci so vstavoverni, on in njegovi tovariši pa bi radi vstavo prekučili; volilci goré za svobodo in napredek, on pa in njegovi tovariši se nagibajo k protisemitizmu, ker so se zavezali, da nobenega žida nečejo sprejeti v svoj klub. Iz teh vzrokov tirjajo volilci od Weitlofa, da naj skliče volilen shod in da naj dá odgovor od svojega poslovanja. Ako pa tega ne stori, s tem kaže, da se svojega pregreška zaveda, da mu je pa vse eno, ali si poslanstvo pridobi s poštenim postopanjem in po zaupanju volilcev, ali pa po krivih potih.

Radovedni smo, kaj bo ta veliko-nemški kričač sedaj storil; vgodni nasledki se bodo kazali tudi pri nemškem „Schulvereinu“, ako se Dunajskim prebivalcem posreči usta zamažiti dr. Weitlofu, zlasti si se mu menda državni c. kr. uradniki in profesorji, ki so najmočnejši stebri nemškega „Schulvereina“, ne bodo več upali tako zvesto služiti, ako Dunajski volilci sami pred svetom skličejo, da njegovo obnašanje ni avstrijsko-rodoljubno.

Govor posl. g. Obreze

pri obravnavi o borznem davku v državnem zboru
dné 5. marca t. l.

(Dalje.)

Gosp. Türk nam je tudi povedal o velikih goljufijah, ki se vrše na borzi. Tako nam je on povedal o vznemirjevalnem telegramu „Agence Havas“ iz Srbije, kateri je bil razširjen po Dunajski borzi s tega namena, da bi nektare zapeljal kupovati ali prodajati neke določene papirje, kdor je sestavil te telegrame, bi bil imel vselej velik dobiček pri tem. Meni sicer ta slučaj ni znan, a toliko vem, da so borzijani preveč prekanjeni ljudje, kakor da bi svoje kapitalije na tak malenkosten telegram „Agence Havas“ stavili, ne da bi poprej v Beleggradu po telegramu ne prašali, ali se naznanilo potrjuje ali ne. Le pomislite, gospóda moja, da so na borzi pripravljeni telegrafi, ki segajo od Tromsø do pogorja Horn, od San Franciska do Japanskega, a iz Belegrada prinesó naznanilo v malo minutah. No, gospóda moja, tako brzo se borzijanec ne vsede na limance, taka sredstva, da se dobiček vlovi, ne mamijo več. Ko bi bil prišel tudi tak napačen telegram „Agence Havas“ (jaz sicer ne vem, a zeló dvomim nad tem), tako je gotovo, da se ni vjel borzijanec nikdo v kletko, in tako je k večem kak tak nesrečen nabore svojih par goldinarjev pri diferenci zgubil. Gosp. poslancu Pataju se zdi primerno, opominjati nas pri razgovoru o naši borzi na izrek Laskerja, ki pravi, da si moramo borzo misliti, kakor visoko šolo, kako se gre ogniti postaviti, kako se postavljajo možiceljni, kako se uči nezvestoba, kakti akademijo, ki daje navod, kako se postava prelomi, da človek brez kazni obogati. Gospóda moja, ko bi se ta izrek le nekaj dal obrniti na našo borzo, potem vas zagotovim, da bi jaz nikakor ne bil za to, da se davek vpelje, nikakor bi si ne štel v čast, da bi od take druhali tirjal davek (veselost!), marveč bi jaz nasvetoval, da se borza

LISTEK.

Kdor drugemu jamo koplje, sam v njo pade.

Župan v Vrbji je bil gosposki kmet, to se pravi bogat mož kmetskega rodú, pa gosposkega obnašanja, ki se je javno sramoval svojih sosedov ter se večidel z gospodi družil, ki so se pa tudi njega sramovali in se mu le hlinili, kedar so ga potrebovali.

Dveh sosedov, mlinarja in peka, najbolj ni mogel župan trpeti, ker sta mu ojestro na prste gledala, kedar je pri občinskih računih hotel trditi, da je dvakrat dve tri ali pet, kakor je zanj bolj kazalo, ali kedar je občinska drva na svoj dvorišče hotel voziti ali kako drugače iz prevelike ljubezni do sebe pozabil na blagor občine.

Ta dva sosedá sta županu vselej odkritosrčno povedala: „To je tako in tako, ne pa tako ali tako.“ Tega pa on ni mogel prenašati, zato si je na tihem mislil: „Le počakajta, jaz bom vama že povrnil, če ne danes, pa jutri!“

Lepa prilika, nad omenjenima sosedoma se ma-

ščerati, ponudila se je županu, ko je prišla kompanija vojakov v Vrbje stanovat.

Poročnik, ki je stanovanje za vojake oskrboval, pride najprej k županu, ter mu sporoči, čemu je prišel, potem pa še dostavi: „Gospod župan, za mene pa oskrbite pošteno stanovanje; jaz rad dobro jem, pijem in spim in ljubim snažno sobico.“

„Iz srca rad vam vse to preskrbim, pravi župan, pa zato morate tudi vi meni nekaj storiti.“

„Prav rad“, odgovori častnik, „le povejte, kaj?“

„Veste gospod poročnik, jaz imam tukaj dva bogata skopuha, ki nikomur nič ne privošita. Pošten vojak ne more pri njima stanovati, ker ne dasta nikomur zadosti jesti, in še to, kar dasta, je slabo. Tema skopuhoma bi jaz rad enkrat dva taka vojaka na stanovanje poslal, ki bi ju poštenja naučila. Ali imate dva taka?“

„O še več jih imam“, pravi poročnik, „dva pa vse druge prekosita; ako ta dva komu samo zobé pomolita, tedaj ju še moram vljudna imenovati.“

„Ta dva bota že prava“, reče župan, in si vesel roke mane, „pošljite ta dva k meni, da njima jaz listke dam in ju podučim, kar je treba, da bota se znala primerno obnašati.“

Kmaló potem, ko je bil poročnik odšel, prišla sta dva hrusta k županu, ki sta že gledala tako hudo, da bi se ju lahko vsak prestrašil. Eden je bil posebno velik in močen videti.

Aha, misli si župan, tega dóbi mlinar. Potem mu reče: „Vi veliki in močni mož pridete v hiš. šte. 11. To je tukaj pri sosedu v mlinu; tje bote že lahko našli, saj več mlinov tukaj ni. Sicer pa vas obžalujem, da vas moram v mlin poslati, pa jaz ne morem drugače. Da boste laglje ondi obstali, vas na nektare reči opozorim. Mlinar je bogat mož, pa velik skopuh; vse bi bilo treba s silo iz njega stiskati. Zdaj pa menda že veste, kako se imate obnašati. Z vljudnostjo pri mlinarju ne opravite nič.“

„Hvala, gospod župan, za nauk, jaz bom že skrbel, da bom pri mlinarju vsega dobil, kar bom potreboval.“ Rekši odide s svojim listkom v mlin stanovanja iskat.

„Vi pa“, reče župan drugemu, ki je gledal zvito, kakor kakošen zaplotnik, „vi pa pridete k drugemu sosedu hiš. šte. 13. Tudi vas moram na nekaj opozoriti. Vaš gospodar je pek in velik kričač, ki se z vsakim človekom prepira in preteplje. Pazite toraj na to, sicer pa storite, kar hočete, tu imate listek s hiš. šte. 13. Ali v rokah imate kaj moči?“

takoj zapre in vsi borzijanci z vtesnjenimi tekmovalnimi tvrdkami (Schrakenfirmen) pod ključ denejo, kakti sleparji (živahnjša veselost!), vendar govorimo bolj polagoma.

Gospôda moja, jaz sem gotovo za to, da se borza obdači, zdatno obdači, a vendar ne vidim, kako da bi mi v podkrepljenje svojega namena prišli do tje, da bi borzo razkričali, no tega jaz ne razumem. A vendar, gospôda moja, sem prepričan, da ne g. Türk, niti g. Pattai nista hotla napasti poštene firme na naši borzi, in da vpokojim in podučim g. Türka, hočem o našem občinstvu, ki obiskuje borzo, navesti sledeče:

Leta 1884, žalibog da izkazov l. 1885 nisem mogel dobiti, je bilo na naši borzi:

a) Tekmovalnih tvrdk (Schrakenfirmen), t. j. velikih bankirjev, potem zastopovalcev velikih denarnih zavodov, bank, med drugim tudi poštnih hranilnice, 172 vdeležencev. V letu povišbe 1873 jih tudi ni bilo kaj več — namreč 189, toraj le 17 več, te tvrdke plačajo pristojbine na borzi 130 gld. na leto;

b) obiskovalcev na borzi z letnimi vplačili, ki stanejo 75 gld., teh je bilo 1939 po številu, ti so večina občinstva na borzi in tako imenovani porivanci ali potisnjenci (Coulisse) in sicer trdnejši porivanci; l. 1873 jih je bilo 291, toraj 1002 več, nego l. 1884; potem pridejo

c) borzijanci, ki imajo liste za štiri mesece po 30 gold., teh je bilo 192, in poslednjič

d) vrsta tistih, ki najbolj nazadujejo, namreč borzijanci z listi na 1 mesec. To so menda tisti borzijanci, ktere Türk imenuje naborete (Schnorrer), ki pridejo z malo goldinarji kapitala iz Poljskega na Dunaj, tamkaj si kupijo vstopnice na mesec po 12 gold., in tam izvršujejo svoje opravke pri razločku (Differenz - Geschäft), prav za prav ti igrajo tam hazard.*)

(Konec prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 9. marca.

Notranje dežele.

Avstrijski prusjani obrnili so svojo pozornost na katoliško nemško duhovščino po Avstriji, od ktere zahtevajo, da bi morala svojo dosedanjo politiko predrugačiti. Ker dobro vedó, da sami nič ne opravijo, mislijo si na nevkretne limance nemško duhovščino privabiti. „Kar moramo pred vsem drugim zahtevati, je pridobitev nemške duhovščine, da ne bode za našim hrbtom vsega pokvarjala, kar mi s težavo sestavljamo. Posebno na šolskem polju moramo gledati, da ne bodo glasovali s Slovani in pa pri razpravah za jezikovno vprašanje in tako namesto ljubezni sovraštvo zarejali med lastnim narodom. Če se ne bodo drugače podali, postaviti jih bo treba na razpotje, med narod namreč in med katoliško cerkev, toda gorje tistim, ktere bi morali tako daleč tirati. Luteranstvo in starokatoličanstvo imata tudi od dne do dne več

*) Po nekterih listih beremo, da se ljudje vabijo, naj se te ali une tvrdke poprimajo, ki igra na borzi, sedaj pa bolje razumemo take inserate po listih, piščalka lepo poje, a piščki se vsedejo, potem zadavijo. Stav.

„Mislim da za našega peka dovolj. Če ne bode vse po moji volji, bote že slišali, da ga bom tako zmlél, da bo mehek, kakor goba.“

„Storite, kar hočete, jaz se vam potrebno povedal, da se veste obnašati.“

Tudi drugi vojak odide, župan pa se v pest smeja, češ, zdaj je svojima nasprotnikoma zasolil, da ga bosta pomnila.

Ko je mlinar videl priti močnega hrusta z rujavimi lasmi, rekel je ženi: „Glej ga, glej, rujavi so ti pravi. Le lepo pazi nanj, župan nama gotovo ni zastonj ravno tega hrusta poslal.“

Med tem vojak vrata na stežaj odpre, s puško zaropoče, da se okna stresejo, ter pokaže svoj listek. „Sem prav prišel?“ vpraša osorno.

„Da!“ odgovori mlinar prijazno; „odložite in povejte, s čim vam naj potrehemo, da bote zadovoljni.“

„Najprej kavo“, se vojak zadere.

Mlinarica odbeži v kuhinjo, in kmalo je bila miza pokrita in na mizi kava, strd, kruh in surovo maslo.

„Kje pa je sladkor?“ zareži se vojak.

Gospodar mu odgovori: „Sladkorja nimamo, in tudi v celi vasi ga ni dobiti; mi si kavo s strdjo sladimo.“

moči med našim narodom in ta dva bomo razširjali na vso moč, ako nam katoliška duhovščina sovražna ostane. Sama naj se bo na prsi trkala, če po njeni krivdi katoliška cerkev zadobi globoke rane, iz katerih bo dolgo časa hudo krvavela. Ali mir, ali boj, to je sedaj naše vodilo in po tem se bomo ravnali, kakor bo že politika katoliške duhovščine nasproti nam.“ No, no, počakajte malo! Saj se tudi pri Knotzovcih kaša ne je tako vroča, kakor se skuha! Le počasi, da se ne opečete, prismojeni ste že takó!

Budgetni odsek v državnem zboru pečal se je minuli teden z **državnimi železnicami** in njihovimi obračuni. Poslanec dr. Beer je pri tej priliki izrekel svoje začetnje, kako je to, da je obračun stroškov in dohodkov tri leta vsako leto na drugačni način sestavljen, da se niti približevalno s prejšnjimi ne dá primerjati, po čemur bi človek zvedel, ali imajo železnice kaj dobička ali v zgubo delajo. Dalje tudi pogreša izkaza (imenika) uradnikov, kateri bi moral biti pridjan k računskemu sklepu. Proračun za bodoče leto je tudi tak, da bi bil lahko drugačen, niti jedne točke ni, da bi se človek le količkaj na njo oprl. Če ga primerjamo z obračunom za l. 1884, pokaže se za 900.000 gl. več, za kar pa zopet nikakega vzroka ne navede. To je vendar nekoliko predebelo. Govornik konečno izreče željo, da bi ne bilo prav nič napačno, če bo vlada v bodočnosti za boljše in določneje račune pri državnih železnicah skrbela. Še hujše je prijemal vlado zaradi teh obračunov dr. Herbst. On je naravnost povedal, da prav nič ne dvomi o kakovosti teh računskih sklepov, temveč je do dobrega prepričan, da velikanskih „kozlov“ vse mrgoli po njih. Znano je, pravi Herbst, da imajo ravnokar vse železnice kar od kraja mnogo slabše dohodke, kakor so jih imele lanske in predlanske leto. Kljub temu pa izkazuje proračun Rudolfove železnice za leto 1886 precej več dohodke, kakor pa jih je imela leta 1884. To ni družega, kakor živ dokaz, da imajo računovodstvo v rokah ljudje, ki ga ne razumejo ne. sicer bi ne mogli takih „kozlov“ vanj nastavljati. Czedik (najvišji bog pri državnih železnicah) to nekoliko pojasnuje, posebno kar se tiče budgeta, pravi, da si za to ni bil tri leta enak, ker so iskali kakega vgodnega načina za obračunovanje, kteremu so sedaj na sled prišli in tega se bodo na dalje držali.

Vnanje države.

Pisali smo že, da vse ponudbe in vsa pripustljivost, kolikor smo jo v najnovejšem času na **Pruskem** proti katoliški cerkvi opazovali, ni družega kakor nekaj klin, kterega misli Bismark v nasprotni centrum v državnem zboru zabiti in ga razgnati. Ker sam s svojo mogočnostjo tega ne doseže, zmisli se je mož na Rim, češ, ondi mi bodo pomagali. Ker pa dobro vé, da le roka roko omije, jel se je kazati spravedljivega duha in skesanega grešnika, le da bi si Rim pridobil. Tudi popustljivost, ki jo je sedaj prizloglasnih majevskih postavah vpeljal, gre na ta rovaš. Bismark ima namreč na dnevnem redu monopol na žganje, za kar ima pa vrlo malo prijateljev, ki bi ga podpirali. Če bi pa on za to centrum pridobil, bi zmagal. Narod se sploh tega monopola brani, kar se ga more, in to ne le po Pruskem, temveč po celi Nemčiji; zaradi tega si celó vladni privrženci ne upajo Bismarka podpirati. Propadel bi, in prej ko ne tudi bo, če si ne pridobi katoličanov, za kar si pa iz Rima priporočila srčno želi. Najhujši trn mu je pa vodja, katoliški Windhorst, in bi Bismark pač mnogo dal, ko bi se ga znebiti mogel.

Dva dogodka sta se v novjšem času na **Francoskem** v politiki vsestransko pretresovala, o katerih bi bil človek na prvi pogled mislil, da ni-

mata prav nikake zveze med seboj. Nemiri v Decazeville in pa izgon princev se jima pravi. Kakor sta popolnoma različna med seboj bila je vendar-le med njima rudeča nit pretkana, ki se je vlekla od konca do kraja. Radikalci stali so za kulisami in oni so bili, ki so oba na dnevni red spravili, da bi na njih poskusili svojo moč, ali so že zadosti trdni ali ne. Pri izgonskem vprašanji jim je popolnoma spodletelo in so ga že med staro šaro vrgli. Drugače pa je z delavskim vprašanjem v Decazoville, ki se nad francosko državo zbira hudournim oblakom podobno. Po celem okraji so delavci delo popustili in čakajo, kedaj da bo treba za orožje prijeti. Podporo dobivajo naravnost od radikalnih državnih poslancev, ki se v parlamentu za-nje potezajo in umor, ki so ga izvršili nad ondašnjim inženirjem, kterega so namreč iz prvega nadstropja na cesto vrgli in ga pohodili, v parlamentu še povišujejo, zunaj parlamenta pa delavce noč in dan hujskajo. Vse to se godi le zaradi tega, ker je ravnateljstvo omenjenih premogovih jam v rokah monarhistov, kterih radikalci, ki so jako dobri prijatelji socialistov in anarhistov, živih videti ne morejo in bi jih radi, prej ko mogoče, odstranili in vničili. Ali se jim bo to posrečilo, kdo vé?

V **laškem parlamentu** čule so se pri budgetni debati zopet ideje, ki so živa priča, da nam Laška ne bo nikdar dobra sosed, dokler se bomo na adrijskem morji pisano gledali. Govoril je Minghetti in je vso smolo, kar jo ima laška država v Afriki s svojo politiko hotel na Cairolijeve pleča zvaliti. Poslednji se je pa branil, kar se je le dalo ter se je posebno tudi še na Depretisa sklicaval, češ, najina politika se je vseskozi vjemala, ali ni res gospod prvi minister? Depretis vstane in pravi: „Ko sem jaz v kabinet vstopil, sem se moral pač res po vas ravnati, kaj pa sem družega hotel! Toda jaz nisem bil minister, ko je bil v Berlinu kongres. Ravno tako nisem znašel jaz politike „čistih rok“ in ne delegatov podučeval. To vse bilo je edino le vaše delo, vse časti vredni gospod Cairol!“ Na to se oglasi Crispi, in neusmiljeno krišpa vlado zaradi njene avstroljubne politike. „Depretisova vlada pravi, nam bo še osodepolna, zaradi svoje omahljivosti, slabosti in neodločnosti. Ko je leta 1877 nastala rusko-turška vojska, so velesile Laško vprašale, kaj da bi slučajno ona za-se zahtevala. Italija bi bila pač tedaj lahko zahtevala, da se ob adrijskem morji meje kterekoli države ne smejo nikakor premakniti, kar bi le količkaj na našo škodo bilo. Le Depretisova neodločnost je vzrok, če nimamo ob adrijskem morji še, česar že tako strastno želimo!“ Depretis skoči kviško in zavpije: „Dokažite! Če imate kaj dokumentov, pa jih preberite!“ Takoj, pravi Crispi, in seže v žep. „Stojte, častivredni Crispi,“ pravi zopet Depretis, „pustiva to, pomislite le na državne koristi!“ „Ker tako želite, molčim.“ Škoda, škoda, tū bi se bilo še marsikaj slišalo, kar bi bilo prijateljstvo med Avstrijo in Italijo še vse drugače osvetlilo.

Izvirni dopisi.

Od kranjsko-štajarske meje, 6. marca. Ravno danes je mesec dni, kar sem „Slovenčevim“ bralcem poročal, da imamo še trdo zimo, da živinorejcem klaje in stelje primanjkuje, ter da za živino kupca ni dobiti. Za poslednje se je pred nekolikimi dnevi na boljše obrnilo, kajti sejmovi so postali za govejo živino bolj živahni, ter so nekteri kmetje za prodaj pripravljeno živino dosti dobro prodali.

Zimo pa imamo še zmirom; proti solncu je

Vojak se še bolj zadere in zahteva sladkorja, mlinar pa na to reče ženi: „Idi, idi v farovž, naj ti toliko sladkorja posodijo, jaz bom pa takoj hlapec v mesto ponj poslal.“

Mlinarica se kmalo vrne s sladkorjem ter vojaka potolaži. Potem ga prijazno vpraša: „Kaj pa hočete opoludne jesti?“

Vojak: „Svinjetino s kislim zeljem in pečeno pišče.“

Mlinarica: „Ali sladko ali kislo salata zraven?“

Vojak: „Obojo.“

Med tem je zagledal v kotu zibelko z detetom, toraj zapovedal: „To zibelko mi spravite iz hiše, jaz bom spal, pa otroškega krika ne morem prenašati.“

Mlinarica je takoj zibelko v drugo hišo prenesla ter vse natančno naredila, kar je vojak želel. Vojak že ni več znal, kaj bi še storil, da bi svojega gospodarja mučil.

K obedu dobí pive, on pa zahteva vina; pečenka mu je preveč posmojena, salata prekisla in skoraj vsaki jedi je nekaj prigovarjal. Po obedu reče, naj posteljo bolj k peči postavijo, ker hoče spati. Vse so mu tako storili.

„Ali naj še v peč zakurimo?“ vpraša mlinar.

„Seveda“, pritrdi vojak.

Mlinarjeva peč pa je bila velika, da se je lahko pol sežnja drv naenkrat v njo nadevalo, potem pa je tudi razgreta, da bi lahko človeka na nji spekli. Ko se je vojak v posteljo spravil in mlinarica začne kuriti, reče ji mlinar: „Zdaj pa je tudi moje potrepežljivosti konec. Zakuri v peč, kolikor se dá, naj gorí, kakor v peklú.“ Potem pa gré na dvorišče po dobro izurjenega velikega psa, kterega pelje v hišo ter mu pokaže vojaka, rekoč: „Sultan, vidiš tega-le je župan podhujskal, da bi mene mučil; pazi nanj. Če se le gane, zgrabi ga.“ Izgovorivši to pusti psa v hiši, sam pa odide. Vojak je hotel skočiti po svojo puško, pa Sultan je stopil predenj in mu svoje oistre zobé pokazal, da je rujavec kar pod odejo zlezel. Ako se je le ganil, je že pes skočil proti njemu; kedar se je pa oglasil, je tudi pes jezno zarenčal. Ali najhujše je še le zdaj prišlo. Peč je postajala vedno bolj vroča, zraven peči pa je tudi njemu bilo vedno bolj vroče, in žejati ga je začelo, pa da se je le ganil, zarenčal je pes in se postavil predenj, da bi ga kar raztrgal. Moral je toraj tiho in mirno trpeti vročino in žejo, da bi ga bilo že skoraj konec. Naposled pa vendar pride mlinar ter ga vpraša: „Kako je kaj? Ali ste se naspali? Imate dovolj toplo?“

„Da bi vas v...“ zadere se vojak.

odkopnil sneg, a po sencah je še ležal stari, da se bodo črvi zaredili v njem. Na tega je pa padel novi, kar je „Slovenec“ tudi iz Ljubljane poročal. Pozebljine se je letos zelo bati, posebno po senčnatih stranéh. — O sv. Gregorju, veli stari pregovor, najvišji gorjanec na drevo (plug) potrka, a letos pa ne bode treba, niti gorjancu, niti dolincu in o sv. Jožefu tudi komaj, če ne bode začel sneg hitreje kopneti, kakor do sedaj. Tako bo pa kmetovalcem delo zaostalo, da bodo potem komaj vse o prajem času izvrševali.

Te dni smo bili tudi jako v strahu zaradi ognja. V nekem dimniku so se vnele nakopičene saje. Le debelemu snegu pa slamnati strehi in ročnosti pogumnih gasilcev se je zahvaliti, da se je ogenj pogasil brez večje škode. Zadnjo nedeljo ob 4. uri zjutraj je bil pa za nas večji strah! Vnelo se je v leseni baraki po živem pepelu ter je pogorelo več orodja; a tudi ta ogenj so pogasili, da ni bilo večjega požara. Ravno s pepelom in sajami ravnaajo ljudje navadno tako neprevidno, da čudo, da ni še več požarov.

Iz Maribora, 7. marca. (Pustna veselica v bogoslovnici.) V letošnjem dolgem pustnem času je bilo povsod že toliko veselice, da se ne bode nihče čudil, ako sliši tudi kaj o pustni veselici naših bogoslovcev, zlasti ako povemo, da bogoslovci te veselice niso obhajali pustu na čast, ampak v slavo sv. Tomaža Akvinskega, čigar god se je po letošnjem koledarju obhajal prav danes, na pustno nedeljo.

V pričo prevzvišenega in milostljivega knezoškofa, vseh stolnih korarjev, profesorjev in večine mestnih duhovnikov priredili so namreč Mariborski bogoslovci 7. marca zvečer izborni „akademijo“ v čast zavetniku katoliških vëd, sv. Tomažu Akvinskemu.

Dobro izbrani načrt se je v vseh točkah tudi jako dobro izvršil, posebno pa je dopadlo izvrstno petje in spretna godba.

Začela se je veselica z lepim zborom: „Ave Maria“, za katerim je sledila velika syphonija „Marta“ od de Flotow-a za glasovir, gosli in violončel, s katero so godci veliko pozornost med slušatelji izbudili.

Vrstili so se potem trije govori: nemški, slovenski in latinski.

Prvi govornik je slavo pel modérni filozofiji v smislu dandanašnjih razumnikov, ki jo povzdigujejo nad vse znanosti, tudi nad bogoslovje.

Drugi govornik je filozofiji ta venec slave raztrgal kazaje na velike zmote, v ktere je filozofija v vseh časih zabredla.

Tretji govornik pa je naposled pokazal ceno prave krščanske filozofije, ktera ima za podlago sv. vero, in za voditeljico krščansko ponižnost. Zastopnik te filozofije je sv. Tomaž in njeni posebni pospešitelj sedanji papež Leon XIII.

Vsi govori so bili dobro premišljeni in lepo prednašani.

Pesen: „Bone Deus“ od V. S. Horik-a in godba na dvoje citre „Abendklänge“ od C. Umlauf-a ste bile tudi z veliko pohvalo sprejeti.

„Tiho, tiho“, tolaži ga mlinar, „moj pes vse razume, in gorje vam, če vas med svoje zobé dobí. Jaz sem vas zdaj prišel vprašat, ali se hočete pri nas pošteno obnašati? Jaz vem, da vas je župan proti meni nahujskal. Ako se bote lepo obnašali, imeli bote pri meni, kakor doma, drugače pa bova vas s Sultanom že v strah vzela ter ukrotila.“

Vojak je vse lepo obljubil, mlinar pa je psa zopet na verigo pripel. Od zdaj se je vojak res lepo obnašal, županu pa se je zagrozil, da mu ne bo dolžen ostal, ker ga je tako na led speljal.

Drugemu vojaku pri peku pa se je drugače godilo. Pek je bil sicer majhen, pa močen mož. Ko je bil vojak k njemu prišel, obnašal se je skoraj ravno tako, kakor oni pri mlinarju. Pek ga gleda in posluša, potem pa reče: „Jaz sem tudi vojak bil, in vém kaj vojaku gré, kako se mora obnašati in kaj smé zahtevati.“

To je vojaka že tako razjezilo, da je peka za grlo zgrabil. Pek ni poznal veliko šale, toraj zgrabi tudi vojaka za grlo in ga davi in v steno ž njim buta, da vojak Boga in vse svetnike na pomoč kliče. Ko se mu je dovolj zdelo, izpusti ga in mu reče: „Zdaj pa pojdi in se županu zahvali, ki te je zoper mene podšuntal. Jaz vse to dobro vém.“

To je vojaka ozdravilo. Kar je iskal, to je dobil,

Ko se je za bogoslovce najveselejša točka dovršila, namreč tombola z mnogimi raznovrstnimi dobitki, sklenili so pevci to lepo veselico s „kitico slovenskih narodnih pesni“ od A. Förster-ja.

Med mučnim študiranjem je to razvedrenje brez dvombe dobro djalo bogoslovcem, pa tudi drugi gospodje, ki so se te pustne veselice vdeležili, so se z veliko zadovoljnostjo podali domu po tako izbranem duševnem vžitku.

Domače novice.

(Poslednja beseda o premogu in premogarijih.)

Najeti agent premogarski se je konec minulega tedna nekako porogljivo v „Laib. Ztg.“ in „Slov. Narodu“ znosil na „Slovenec“ zaradi nasveta, da naj bi se premog le v svinčeno-zapečatenih vrečah prodajal, češ, „gospodinje, le v zapečatenih vrečah ga kupovajte“ — mislil si je pa, „če ga bodele dobile ter ga bode Vam kdo dovaževal.“ Sam pravi, da je kaj tacega na „Slovenec“ nasvèt pričakoval, toda žalibog, do sedaj brez vspeha. Mož je pred ženitovanjem ukal! Včerašnji inserat v „Slovenec“, „Laib. Ztg.“ in „Slov. Nar.“ naj bere, pa bo videl, ali je imel naš nasvèt vspeh ali ne. Sedaj si gospodinje pač lahko premog v zapečatenih vrečah kupujejo, ker ne bodo na teži nič škode trpele in bodo za pošten denar tudi pošteno vago dobile. Najeti agent je toraj s svojim zagovorom na podražitev premoga ravno nasprotno dosegel, kar je nameraval: premog se bo namreč v poštenu meri še ceneje dobival, kakor se je do sedaj, in se ne bo treba ljudem posvetovati, kako bi premogarijem dobiček še zboljševali. Ker nam v soboto zopet očita, da smo mu ostali dokaz za tak dobiček še dolžni, tu naj ga ima!

Železniški voz premoga in Zagorja, Trbovelj ali Hrastnika v Ljubljano na kolodvor postavljen velja 71 gld. 33 kr., mitnina stane 4 gld. 32 kr., toraj skupno 75 gld. 35 kr. Vagon premoga tehta 10.000 kilogramov ter ga je navadno blizo 300 kilogramov na vsakem vagonu za nameček; toraj ga imamo 10.300 kilogramov. Prodaja se po 45 kr. na debelo, t. j. če ga vsaj deset centov ali 500 kilogramov vzamemo. Vagon premoga toraj vrže 92 gl. 70 kr. Veljal je 75 gld. 35 kr., toraj se pokaže čistega dobička 17 gld. 35 kr.

Kdor ga pa po mestu razpeljava, ga ne prodaja po 45, temveč po 50 kr. stot = 50 kilogramov, kar ravno po krajevarji kilogram nanese. Ta groš si dotični premogar računi za razne stroške, za konje in hlapca, in mu ga tudi vsakdo rad privoši, kdor namreč premog na drobno kupuje. In glej, tudi ta groš ti premogar prav rad odjenja, če vsaj 10 centov premoga skupaj kupiš; toraj vendar ne more dobiček tako majhen biti, da bi se moral premog podražiti.

Recimo, da se premogariju primeri in ves vagon premoga res na drobno po 50 kr. cent razproda. Razvidno je takoj, da je v tem slučaju zanj potegnili 103 gld. Veljal je premog 75 gld. 65 kr., toraj ima pri vagonu 27 gld. 35 kr. kosmatega do-

potem pa se je lepo pošteno obnašal in tudi svojo pravico dobil. Na tihem pa se je vedno jezil nad županom ter sklenil sam pri sebi, da mu tega ne bo dolžen ostal. Ko so vojaki spet dalje šli, hotla sta se naša vojaka še pri županu posebej posloviti in svoj račun ž njim poravnati. Zato sta malo zadej ostala ter šla k županu, ko mu na kratko razložita, kaj da sta mu dolžna, primeta ga vsak za eno ramo ter ga vsak po svoji strani tako nabunkata, da je bil na obeh straneh ves višnjev. Kričanje in prošnja je bila zastoj, ko se je vojakoma zdelo dovolj, sporočila sta mu pozdravljenje od njunih pridnih gospodarjev ter odšla za drugimi.

Župan je bil vsled tega nekoliko dni bolan; ko je spet prišel na svitlo, vprašala sta ga večkrat mlinar in pek, ali bodo kaj kmalo spet dobili vojake na stanovanje, pa župan ni nikoli nič odgovoril, kakor da ne bi bil vprašanja slišal.

Sicer pa ga je to tako izučilo, da je bil ponižniši in poštenjši, zato tudi ni bilo več treba mlinarju in peku, da bi mu tako ostro na prste gledala, kakor poprej, in zavoljo tega se je županovo mrzenje do njih pleglo, in znanprej so kot dobri sosedi v lepem miru in zastopnosti živeli.

I. S—a.

bička in ne „komaj 13 gld.“, kakor je nekdo trdil. Razlika med obema načinoma prodaje je toraj okroglih 10 gld., s kterimi so stroški pri prodaji na drobno čez in čez dobro pokriti. Resnično pa je, da se promoga nekaj tako in nekaj tako proda, recimo, da se ga je prodala polovica vagona na debelo, t. j. za 46 gld. 35 kr., druga polovica pa na drobno, t. j. za 51 gld. 50 kr., toraj ves vagon za 97 gld. 85 kr. Ako od tega odštejemo ceno, ki jo premogar sam plača z 75 gld. 35 kr., ostane še vedno dvajset goldinarjev in nekaj čez dobička, quod erat demonstrandum.

Konečno pa še ponavljamo ali dostavljamo:

1. Čudno, prečudno je, da bi smel ravno pri premogarijih vsak pisar po njihovih računih stikati ter dotičnim podvzetnikom reči: Ti brate, tvoji računi so napačni, ti imaš premalo dobička, moramo ceno zvikšati! Vsak kupec ali trgovec bi takemu slinežu rekel: Poberi se, kaj tebi moje knjige, moja kupčija mar!

2. „A saeculo non est auditum“, je že rekel evangelski slepec, t. j. nikdar ni bilo slišati, da bi občinstvu trgovcem reklo: Prijatelji, vi prodajate nam blago po preveč nizki ceni, vi imate prevelike stroške, dajte nam konsumentom ceno zvišati. Ponavljamo s slepcem: „hoc a saeculo non est auditum“ (nikdar tega ni bilo slišati) in vendar: „Laib. Ztg.“ in „Slov. Nar.“ to zagovarjata ter občinstvu toliko goropadno bedarijo vsilujeta. Nole; dober tek — „Slovenec“ tega ne bode storil!

3. Če je res tak slab zaslužek pri premogu, kako je to, da se za prodajo in razpeljavanje po mestu toliko premogarjev oglašajo? Da, da se še dandanašnji oglašajo, dasiravno jim očitna zguba kaže?

Kadar nam bota „Laib. Ztg.“ in „Slov. Narod“ te tri zastavice razjasnila, potem no, potem si prihranimo — prosto roko.

(O poslednji seji mestnega zbora) imamo dostaviti še sledeče: M. o. g. Kollmann sporoča, da se bo pri Tivolskem gradu napravila nova železna altana namesto sedanje lesene. Veljala bo 1800 gl.

Temu se upre m. o. dr. g. Tavčar, rekoč da je altana ondi popolnoma odveč, ker je gradič veliko premajhen za kaj takega in je taista pri promenadi le za napotje. Pa tudi Radeckijev spominek mnogo zgubi vsled nje. Škoda za denar! Sedanja lesena naj se pa pač odpravi.

Za predlog se potegne m. o. g. Pakiž proti njemu je pa m. o. g. Potočnik. Za napravo železne altane sta tudi m. o. g. Hribar in podžupan g. Petričič.

Župan g. Grasselli se jako odločno izrazi proti novi altani in Tavčarjev predlog podpre. Altana se je le zaradi tega postavila, ko je svoje dni vojni maršal Radetzky nekoliko časa v Ljubljani bival, da je njegov voz pod njo stal. Druzega namena ni imela in ga tudi še dandanes nima. Pri glasovanji se Tavčarjev predlog sprejme. Altana se bo podrla in nikdar več ne postavila, vsaj v svoji sedanji velikosti ne več.

Na to pride razgovor na leseno ograjo vrh stopnjic pod Tivolskem gradom. Sporočevalec gosp. Valentinčič predlaga, da naj bi se tlak in stopnjice deloma predelale, kar bi nekako 282 goldinarjev, ograja iz vlitiga železa iz Töniesove tovarne pa 480 gld. veljala. Vse skupaj toraj blizo 800 gld.

M. o. g. Nollu pravi, da bi bila ograja predraga in da bi se ceneje dobila po potu javne konkurence. Sicer bi bila pa za oni prostor železna ograja pretežka.

M. o. g. dr. Bleiweis-Trsteniški pravi, da s tega ne bo nič, ker tukaj ni drugih livarn, ki bi bile z vsemi pripravami tako preskrbljene, kakor je ravno Tönieseva.

Proti železni ograji je tudi župan g. Grasselli, ker je ograja na jako očitnem kraju in bi jo spridena mladina ravno tako kvarila, kakor kvari ono pri realki. Pač pa naj se napravi ondi ograja iz kovanega železa, za katero naj mestni stavbeniki urad takoj načrte izdelata.

Za kovano-železno ograjo sta tudi m. o. gg. prof. Zupan in Nollu, ki bode lepše, vstrajnejši in ceneji.

M. o. g. Hribar pa ugovarja, da bode kovana ograja zdatno dražja in pa se ne bo mogla tako hitro izdelati.

Pri glasovanji se je sprejel županov predlog na napravo ograje iz kovanega železa.

(Družba sv. Vincencija Pavlanskega) obhaja prvo postno nedeljo 14. t. m. letni shod za l. 1885 v prostorih katoliškega društva. Začetek bo ob 6. uri zvečer. Predstojništvo vabi vljudno častite ude, do-brotnike in prijatelje te družbe, da blagovole vdele-žiti se obilno omenjenega zbora.

(Šestdeset kaznjencev) pojde letošnjo spomlad iz Ljubljane na Koroško k urejevanju hudournikov na delo.

(Pisarja) išče c. kr. okrajno glavarstvo v Kam-niku. Zmožen mora biti popolnoma književne slo-venščine in pa hitro če tudi ne ravno lepo, mora pisati znati. Plača znaša 1 gold., če bo pisar mož za to, dobil bo tudi več. Kdor hoče službo, oglasi naj se osebno.

(Umrli je) grajšček Marka Černič v Komendi pri Kamniku 6. t. m. v 64. letu svoje starosti. Ranjki je bil tudi eden tistih, katerih je tako malo na svetu, da bi iz nič grajščki postali. Toda naj nas pri tem nihče napačno ne ume; ranjki Černič je bil pošte-njak vse skozi, le sreče je imel nezmerno veliko. Naj v miru počiva!

(Duhovske spremembe v Lavantinski škofiji.) Za župnika v Ljutomeru imenovan je gospod Ivan Skuhala, profesor teologije v Mariboru. — Za pro-vizorja v Mozirji imenovan je tamošnji kaplan g. Ignacij Rom. — Gosp. Andrej Zdolšek, kaplan v Šent Vidu pri Planini je umirovljen ter se je pre-selil v Gorico. — Razpisana je župnija v Mozirji do 14. aprila t. l.

(Nove cerkve na Dolini) dosedanja zidava potrjena je pri zadnji inštanci na Dunaji popolnoma v vseh delih, kakor gledé trdnosti, tako tudi v oziru estetike. S 1. aprilom prične se konečno izdelovanje krasne novoromanske stavbe.

(Gosp. dr. Hinković) ima tudi med Slovenci bivše svoje znance. Te bo zanimalo zvedeti, da je zagovornik gg. Starčevića in Držanića, da je nam-reč današnji odvetnik g. dr. Hinko Hinković ista oseba, kakor je bil gimnazist Hinko Moses z Vinice blizu Ormoža in poznejši vseučiliščnik H. Möser. Imenovanec je osmi gimnazijski razred dovršil leta 1872 in je, če se pisatelj teh vrstic ne moti, zraven g. dr. Majcena iz Krapine najmlajši poslanec v hrvatskem saboru, zastopa volilno skupino Ivanič-grad.

(Uganka za pustni večer.) „Kdaj in kje pride „pust“ na sredo, čez tri tedne potem pa pepel-nica?“

Fastnacht 17. Februar; Aschermittwoch 10. März.
tiskarne v kolodvorskih ulicah.“ (Wandkalender.
Rešitev. „Leta 1886 v kolodarnju Ljubljanske

Razne reči.

— Dvoje repatic bodemo letos videli meseca aprila. Tako naznanja ravnatelj Dunajske zvezdarne. 1. decembra 1885 je najdel g. Fabry v Parizu dvoje kometov, sedaj jih še ni videti s prostim očesom, a meseca aprila bode vidljivi tudi s prostim očesom. — Pri repaticah je najbolj čudno, kako se razprostira njih rep, o tem se še ne dá nič govoriti, a to je baje gotovo, da bomo konec meseca aprila videli dvoje repatic a blizu drugo poleg druge.

— Veliko delo imajo kmetje ob ajdovi setvi, ko pride spraviti s polja strneno žito, rž, pšenico in vsejati ajdo in repo. Ljudje tačas delajo, da so dela vsi pijani, nič manj pa nekteri delajo pustne dni, morda se več ljudi na zdravji poškoduje pustne dni kakor veliki teden, se vé, da to velja bolj po mestih, kakor po kmetih. — Ob delavnikih kmet nerad zapravlja čas. — V Londonu se je te dni pripetilo nekaj kar ni, da bi se tako hitro pozabilo. Gospo-dična Ana Bardaton, hči bogatega trgovca, je do-bila ozke čevlje in je šla z njimi na ples. Noge so jo bolele, a plesala je kljubu temu vso noč. Zjutraj so bile noge otekle. Gospica se ni brigala za to in zvečer zopet plesala, dokler se v omedlevec ne zgrudi. Nesli so jo domu in zdravniki so rekli, da je kri zastrupljena, kajti noge so bile ranjene in nogovice črno barvene, so zastrupile vtiske in rane na nogah. Da je ostala pri življenji, odžagali so ji nogi.

— Tajna sredstva zoper pasjo steklino. To grozno bolezen ozdravlja v Parizu neki Pasteur; na Hrvatskem pa slovita dva brata Nemčiča v ti stroki zdravilstva; sredstvo ali lek je tajnost v ti obitelji, sedaj sta dva brata, ki vesta za to skriv-nost. Rabita ta lek že od leta 1840 in uradi so ju podpirali do l. 1862. — Svoje dni je zdravil to bo-lezen Lalič ter je rabil „Gentiana cruciata“ ter se hvalil, da jih je že mnogo ozdravil, taisto se hvali tudi Nemčič z dobrimi vspehi. — Pravijo pa, mno-gim je res pomagal, dostikrat so mu pa bolniki tako rekoč med rokami umirali. V „Pester Lloyd“ se stvar tako-le razlaga: Resnica je in skušnja to spriča, da

se pasja steklina od petih vklanih ali vgriznjenih, komaj pri enem pokaže, to pa pride od tod, da naleznina (Kontagium) pri pasji steklini se le takrat izcimi, kedar je pri živali že vrančni prisad (Milz-brand) in taka steklina se pri živalih ne nahaja vselej, temveč bolj po redkem. Ako vgrizne človeka žival, pri kateri še ni tiste strupenine, tako se ozdravi človek, tudi ako nič ne rabi. Ako se pa je otrov pasje stekline prenesel v rano, potem pa ne pomaga ne Nemčič, ne Lalič, a tudi ne Pasteur. Vsaj je Pasteur sam rekel, on ne more pasje stekline ozdra-viti, ako se je že pričela, ampak le ubrani, da se ne začneja. Kar pa se Nemčiča tiče, je uradno znano, da je mnogo oseb umrlo, o katerih je trdil, da so ozdravljene. Skrbno se je varoval, da bi kdo ne bil preiskoval njegovega leka, a leta 1862 so vendar našli nekaj tega, preiskovali so ga, in pokazalo se je, da so španske muhe (Kanthariden) in belladona v prahu. Dajali so to sredstvo iz njegove zaloge za to boleznijo bolnemu prav po njegovem navodu, a ni pomagalo nič. V Orahovici je umrlo zaporedoma 11 oseb, ktere je Nemčič sam lečil. Brata Nemčiča zahtevata za to tajno sredstvo vsak po 6000 glđ. — Zdravilo bi bilo gotovo toliko in tudi še več vredno, ko bi bilo zanesljivo.

— Izvrstno vino. Dalmatince pride na Nemško v gostilno in si ukaže steklenico vina. Oštir prinese vino, gost ga pokusi, a takoj postavi čašo nazaj na mizo. „Kaj velja to vino?“ praša oštirja. „Stiri desetice, gospod!“ Dalmatince položi osem desetice na mizo in hoče oditi. „Ste se baje zmo-tili“, ga pokliče oštir, „samo štiri, ne osem desetice velja vino.“ „Vem, druge štiri so za tistega, ki bo-de vino izpil.“

— Dobro povedal. Angleški kmet je stal v Londonu pred veliko cerkvijo sv. Pavla. Čudeč se tej veliki stavbi, popraša mimogredočega gospo-diča, je li v istini to cerkev? „Kaj še“, pravi ta, „to je hlev za kraljeve opice.“ „Tako, tega nisem mislil“, odreže se kmetič, „zakaj ste pa vi vunkaj ušli?“

Telegrami.

Dunaj. 9. marca. „N. fr. Pr.“ pravi, da je Armenska naselbina na Dunaji Kalnokyju izročila prošnjo, Avstrija naj z drugimi vele-silami pri Turčiji na to vpliva, da bi se obljubljene preosnove po Armeniji kaj kmalo vresničile.

London, 9. marca. Reuter sporoča, da je 9000 upornikov na Yemethenu napadlo angleško posadko obstoječo iz 300 mož, ter so jo obkolili. Hud napor se pričakuje, ker vjetim general Prendergast se 1000 možmi na pomoč hiti.

Marseille, 8. marca. Tukaj imamo tako silen vihar, da si paketne ladije ne upajo na morje.

Pariz, 9. marca. Časniki jako toplo pri-poročajo misel javnih nabiranj milodarov za osnovo Pasteurjevega ustava, čegar načrt je akademija znanosti sprejela. V ustavu se bodo zdravili ljudje od steklih živali popa-deni, ter se bodo tudi inostranci sprejemali.

Poslano.

Ker mi je težko našim velečenjenim naročnikom vsakemu posebej pismeno naznanjati, da je mojega očeta g. Matija Ozbiča mrtvoud zadel, nazna-njam vljudno po tej poti prečast. duhovščini, da so mene poklicali z Dunaja, da vodim zanaprej in zgotovim naročena dela.

Ker mi je bila priložnost na Dunaju se še bolj izuriti v umetnem izdelovanju marmorja, in ker sem prej tudi v lesenih cerkvenih delih, posebno v poly-chromiranji altarjev in kipov imel priložnost dela v popolno zadovoljnost izvrševati, usojam si toraj pre-častiti duhovščini naznanjati in zagotavljam, da bo-de, kakor mojemu očetu, tudi meni edina skrb, vse dela umetno in natančno izvrševati, ter tako se vrednega storiti zaupanja gg. naročnikov. V to svrhu se naj-vljudneje priporočam prečastiti duhovščini, da tudi mene blagovoli počastiti z obilnimi naročili za cer-kvene dela, katerim sem v prvi vrsti posvetil svoje moči. Porok sem vselej za naglo in najvestnejšo postrežbo ter se nadejam zaupanja in mnogo naročil. V Kamniku, 8. marca 1886.

Z velespoštovanjem

Matija Ozbič ml.,
podobar, pozlatar in umetni marmorirar.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju		
7. u. jut.		734-42	— 2-5	sl. vz.	jasno	
8. 2. u. pop.		734-11	+ 1-0	sl. jvz.	jasno	0-00
9. u. zveč.		735-97	— 1-6	m. svz.	del. jasno	

Celi dan burja. Po planinah je metlo. Srednja tempera-tura 1-° C., za 4-5° C. pod normalom.

Umrli so:

5. marca. Marija Završek, posestnikova hči, 3½ let, Florjanske ulice št. 1, jetika. — Jožef Šuster, postrežekov sin, 2 leti, Rožne ulice št. 3, Phtyse. — Neža Kikel, delavčeva hči, 3 leta, Illova št. 36, jetika.

Tuji ei.

7. marca.

Pri Maticu: Frisch, Rosenhain, Klein in Heinzmann, trgovci, z Dunaja. — Dr. Viktor Valenta, kr. okr. sodnik, iz Virovitice. — Nikolaj Pajanovič, trgovec, iz Zagreba. — J. Manojlovič, prof., iz Zagreba. — Fr. Jellersig, zasebnik, iz Gorice. — Janez Mozzolini, trgovec, iz Palmanove.

Pri Stona: Lazar, Fischer, Eisler, trgovci, z Dunaja. — Marinko Savič, trgovec, iz Sabaca. — Ant. pl. Hajnat, c. kr. uradnik, s soprogo, iz Reke. — Jul. vit. Schwarzenfeld, zasebnik, iz Tücherana. — Josip Jaschke, iz Trbovelj. — F. Jugovic, iz Kranja.

Pri Tavčarji: Béla Molnár, kr. og. seke. načelnik, iz Budapešte. — M. Conte de Fierence, zasebnik, iz Trsta. — Hugon Sanguinazzi, brzojavni uradnik, s soprogo, iz Trsta. — Janez Zupan, c. kr. profesor, iz Zagreba. — Dr. Ferdinand Sonnewend, c. kr. polkovni zdravnik, iz Gorice.

Pri Bavarskem dvoru: Evgen Marzolini, zasebnik, iz Trevice. — V. Baumel, iz Motovice. — Josip Modic, z Blok. — Janez Jušek, iz Vel. Lašič.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

9. marca.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	86 gl. 45 kr
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	86 „ 50 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	114 „ 75 „
Papirna renta, davka prosta	101 „ 85 „
Akcije avstr.-ogerske banke	872 „ — „
Kreditne akcije	299 „ — „
London	125 „ 85 „
Srebro	— „ — „
Francoški napoleond.	9 „ 98½ „
Ces. cekini	5 „ 91 „
Nemške marke	61 „ 60 „

Homeriana-čaj,

po zdravnikih priporočeno, izvrstno sredstvo proti

bolezni na pljučih in na vratu (jetiki, naduhi in bolezn v krlju [Kehlkopf]).

Iznenadljivi so vspehi! (20)

Knjižica o tem razpošilja se zastonj.

Zavitek čaja velja 1 marko 20 vinarjev.

Edino pravega ima

A. Wolffsky,

Berlin N., Weissenburger-Strasse Nr. 79.

Piccoli-eva esenca za želodec,

katero pripravlja

G. PICCOLI, lekar v Ljubljani.

Ozdravlja kakor je razvidno iz zahvalnih pisem in zdravniških spričeval bolezni v želodcu in trebuhu, bodenje, krč, želodečno in premen-javno mrzlico, zabasanje, hemeroidje, zlatenico, migreno itd. in je najboljši pripomoček zoper gliste pri otrocih.

Pošilja izdelovatelj po pošti v škatljicah po 12 steklenic za 1 glđ. 36 novc.

Pri večem številu dobi se primeren odpust.

Cena enl steklenice 10 kr.

Gosp. Gabrielu Piccoli-ju, lekarju v Ljubljani.

Na zahtevanje potrjujem, da sem Vaš evet za želodec, kojega deli so mi dobro znani, v velikih slučajih uspešno rabil proti boleznim v želodcu in zlati žili.

Ljubljana, mesec januar 1884.

(33) Dr. Emil vitez pl. Stöckl,

c. k. vladni svetovalec in doželo-sanitetni poročevalec.

Podpisani potrjuje, da ima želodečna esenca ljubljanskega lekarja Piccoli-ja hitre in prečudne zdravilne moči. Z njo ozdravelo je mnogo ljudi moje in sosedne župnije; komaj preteče dan, da ne bi kdo prišel k meni, ki me prosi za jedno steklenico želodečne esence, kojih imam vedno nekoliko pripravljenih.

A. Wlassich, župnik-kanonik. Plomin, Primorsko.

Antirrheumon, najboljšo zdravilo proti prehlajenji, kostobolji, hromoti delavnih čutnic, bolečinam v križi in v prsih, prehladnim bolečinam v glavi in v zobeh. Steklenica 40 kr.

Pastile santoninske; (kolesci zoper gliste iz-izkušeno zdravilo zoper gliste, škatljica 10 kr., 100 košček. 50 kr. 1000 koščekov 4 glđ. 2000 košček. 6 glđ.

Salicilne pastile proti prehlajenju najboljši pripomoček proti davici (difteritis), pljučenim, prsnim in vratnim bolečinam, zoper kašelj in hripavost, škatljica 20 kr.

Zeliščni prsni sirop. Ta iz zdravilnih zelišč izdelani sirop se rabi z najboljšim uspehom proti vsem prsnim in pljučenim boleznim, zasliženju, kašlju, hripavosti, dušljivem kašlju itd. Odraščeni naj vzamejo 3 do 4 žlice vsaki dan, otroci pa toliko žlice. Steklenica 36 kr.

Tu navedena, kakor vsa druga zdravila se zmiraj sveža dobé v lekarni G. Piccoli-ja „Pri Angelu“ v Ljubljani, na Dunajski cesti,

kjer se naročila takoj po pošti proti povzetji izvršujejo.

